

jeg vil spørge den højtærede Udenrigsminister, om der ikke er noget at lære for os Danske i Italien, hvor Regeringen, saa vidt mig bekendt, staar overfor lignende Problemer, som man gør her. Italien har en stærkt voksende Befolkning, et aarligt stort Befolkningsoverskud, der ikke kan finde Beskæftigelse i Italiens karrige Jord, og som er nødsaget til at søge andetsteds hen. Mig bekendt har den nuværende italienske Regering med meget Held faaet tilvejebragt Udvandringstraktater med forskellige Lande, bl. a. de Forenede Stater, Argentina og Brasilien, og saa vidt mig bekendt er der til det italienske Gesandtskab i Buenos Aires endog knyttet en Udvandringsattaché, som har den Opgave at bistaa italienske Udvandrere med at komme an i Landet og overvaage, hvorledes de lever og trives i det Land, hvortil de er udvandret. Jeg kunde tænke mig, at her var Principper og Metoder, som med Held maatte kunne optages af den danske Regering. Jeg vil gerne bede den højtærede Udenrigsminister om at udtale sig om dette Punkt, for det vil jo i Sandhed se meget sørgeligt ud, hvis vi i en lang Aarrække maatte regne med at have lige saa indskrænkede Udvandringmuligheder, som vi har i Øjeblikket, naar man tager i Betragtning, hvor overordentlig vanskelige de økonomiske Forhold er herhjemme og sandsynligvis vil blive det ud i Fremtiden.

Den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var enige om, at Krisen hovedsagelig var af international Karakter. Ja, vi er ikke alene i samme Baad herhjemme i det lille Danmark, men vi er i samme europæiske Baad, vi er økonomisk set Europæere baade i Lyst og i Nød, og denne Bevidsthed er ikke opmuntrende for Danske, for aldrig har de nationale Statshensyn, den statslige Egoisme været fulgt med en mere raffineret Taktik, aldrig været klædt i en skønnere Næstekærlighedens Drapperier end i Øjeblikkets europæiske Diplomati. Det er derfor ikke opmuntrende, det er en lang Taalmodighedsprøve for danske Statsmænd at skulle være udenforstaaende Trediemænd, at være afhængige af de store Kollegers Handlinger og Misgreb, disse europæiske store Statsmænd, om hvilke Thomas Carlyle en Gang brugte det drastiske Ord: „disse lumskede Dyr“. Hermed vil jeg dog ikke paastaa, at danske Politikere er hjælpeløse Lam uden Midler til at værne det danske Samfund mod Piskeslagene af de økonomiske Storme, der hjemsøger Landet.

Ej heller vil jeg paastaa, at de er uskyldige Lam, hvem intet kan bebrejdes med Hensyn til den foreliggende økonomiske Krises Art og Omfang. Skulde vi dømme det danske Folkestyres Værdi efter den Finanspolitik, som er ført i de senere Aar; ja maaske, som det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde, lige siden Systemskiftet, saa bliver Dommen om det ikke blid. Det demokratiske Finansstyre kan jo kort kendetegnes ved stadig voksende Skatter og endnu stærkere voksende Gæld. Den højeste Blomstring fik denne demokratiske Bevillings- og Skattepolitik i Efterkrigsaaarene. Hvis de to Venstrepartier i Aarene 1918—19 og 1919—20, da Landets Importoverskud beløb sig til op imod 2 Milliarder, i Stedet for at laane og bevilge og lade staa til havde kunnet enes om en forstandig Toldpolitik, en kraftig Forhøjelse af Finanstoldsatserne, vilde det mægtigt have bidraget til baade at konsolidere vore Finanser og at sikre den danske Kronen internationale Stilling.

Men de to Venstregrupper kender jo hinanden, de ved, at hvis den ene vilde begynde at indlade sig paa at føre en tidsvarende Toldpolitik, vilde den øjeblikkelig blive angrebet for Programbrud af den andens Cerberus'er. Denne ædle, andre vil maaske sige fedtede, Konkurrence mellem de to Venstregrupper om at være vaskeægte liberale die-hards har kostet den danske Stat og det danske Næringsliv Hundreder af Millioner. Den nødte os til en Laanepolitik, som der i Virkeligheden ikke var Behov for, den fremmede en usund Handelsspekulation, den bandt Kapitaler, som burde have været anvendt til Konsolidering af Næringslivet, den medførte en overdreven Import, den fremmede et hensynsløst og hensigtsløst Luksusforbrug, den medførte, at Importen paa Raastoffer fik en uforholdsmæssig Fordyrelse paa Grund af den af denne Politik følgende Depression af den danske Valuta.

Svøbeslagene af denne Politik har baade Landbruget og Industrien længe faaet at føle, men medens Landbruget revancherede sig ved Hjælp af de ekstraordinært høje Sterlingkurser, maatte den danske Industri føle baade Svøbeslagene ved at skulle importere sine Raastoffer til Overpris og Svøbeslagene af den udenlandske Valutadumping fra Lande med deprecieret Valuta. Og da saa denne liberale Laisser-aller-Politik havde løbet Linen ud og Tømmermændene var ved at indfinde sig, begyndte baade Venstre i videre Forstand og Venstre uden Forstand at slaa sig paa Overspekulationen. Men naar man erindrer,